

dakci před odchodem k lékaři příkaz, by rozšiřování novin bylo až do jeho návratu odloženo; poněvadž musil jako zodpovědný redaktor pečovat o to, by noviny nebyly bez jeho svolení rozšiřovány. Jeť hlavním úkolem zodpovědného redaktora i podle čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák., i podle § 6 tiskové novely pečovat o to, by obsah tiskopisu jím redigovaného byl s hlediska trestního práva nezávadným, by do tiskopisu nebyl pojat článek s trestným obsahem; řádné plnění tohoto úkolu si zajišťuje zodpovědný redaktor jen, učinil-li, zejména i v případě nemoci nebo jiné překážky vhodné opatření, dostatečné k tomu, by do tiskopisu nebyl pojat článek, jehož pojetí do tiskopisu neschválil, důsledně tudíž i opatření, by tiskopis se závadným obsahem nebyl tištěn, zejména však rozšiřován. Opomenutí takového vhodného a dostatečného opatření je pak již o sobě zanedbáním povinné péče podle toho i onoho se shora citovaných zákonných ustanovení (viz rozh. čís. 1750, 3640 sb. n. s.). Jen překážka naprosto nepředvídaná, pro kterou jeho jinak vhodná opatření selhala, zprošťuje zodpovědného redaktora zodpovědnosti za zanedbání této povinné péče; obžalovaný se v souzeném případě vůbec nehájil, že mu snad z jakékoliv příčiny nebylo lze dáti v redakci řečený příkaz, nehledíc ani k tomu, že obžalovaný ani netvrdil ani rozsudek nezjišťuje, že se aspoň od lékaře ještě znovu do redakce vrátil, ačkoli se ani neomlouval tím, že mu snad ani to nebylo možno; pouhé, třebaže podle rozsudku velké bolesti nebyly však o sobě s to, by ho této povinnosti zprostily, aniž jeho naděje, že bolesti brzy přestanou a že bude v nejkratší době zase s to své povolání vykonávati. V tom ohledu posoudil tudíž nalézací soud otázku trestného zavinění obžalovaného S-a způsobem právně mylným; netřeba pak doličovati, že rozhodnutí čís. 3016 a 3031 sb. n. s. dovolává se rozsudek v důvodech nevhodně, ano tu nejde o případ, v němž bylo obžalovanému zodpovědnému redaktoru oním onemocněním za zánět okostice znemožněno, dáti redakci před odchodem k lékaři příkaz, by rozšiřování tiskopisu bylo odloženo. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, aniž bylo třeba obíratí se ostatními vývody, napadený rozsudkový výrok zrušiti jako zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. a rozhodnouti ihned ve věci samé, jak shora uvedeno, poněvadž v rozsudku zjištěné skutečnosti při správném právním pojetí naplňují skutkovou podstatu přestupku zanedbání povinné péče podle § 6 tisk. nov.

Čís. 3999.

Dcera jest rodičům svěřena ve smyslu § 132 tr. zák.

Ideální souběh zločinu zprnění krve podle § 131 tr. zák. (spoluviny na něm) se zločinem svedení podle § 132 tr. zák. je možný.

Předpoklad souběhu trestních zákonů.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1930, Zm I 171/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 15. ledna 1930, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem svedení ke smilstvu podle § 132-III. tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek první stolice jen, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem svedení ke smilstvu podle § 132, III. tr. zák. a namítá — uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř.: 1. že skutky podřaděné ustanovení § 131 tr. zák. o zprznění krve (§§ 5, 131 tr. zák. o spoluvinně na něm) nemohou zakládati kromě toho i zločin § 132 III. tr. zák., any se zprznění krve mohou dopustiti jen příbuzní v pokolení vzestupném a sestupném, tudíž jen rodiče s dětmi, takže tu prý nejde o ideální souběh (roz. trestných činů), nýbrž o souběh zákonů; 2. že se v souzených skutcích nedostává pro skutkovou podstatu zločinu § 132 III. tr. zák. náležitosti svěření, ano (jak i Herbst vykládá) rodičům přísluší právo výchovy a dozoru již ze zákona a podle přirozeného poměru k dětem, tak že nemůže býti řeči o tom, že dcera jest rodičům svěřena. Námitky neobstojí. Citovaný výklad Herbstův byl již vyvrácen rozhodnutím bývalého Nejvyššího soudu vídeňského ze dne 27. dubna 1894, čís. 2934, ú. sb. čís. 1785, jehož podrobné důvody netřeba opakovati. Budiž k nim jen dodáno, že nejde o právo, nýbrž o povinnost rodičů k výchově a k dozoru nad mravním vývinem dětí, že tato povinnost, založená přímo v zákoně (§ 139 obč. zák.) a v přirozeném poměru krevního příbuzenství nemůže míti menší účinnost, než táž povinnost převzatá smlouvou, a že okolnost, že § 132 IV. tr. zák. uvádí vedle vychovatelů výslovně rodiče, má pro výklad § 132 III. tr. zák. tím méně významu, ani jsou v § 132 IV. výslovně uvedeni i poručníci, ač nemůže býti pochybnosti o tom, že se poručníkovi svěruje poručenec soudem k výchově tím, že ho soud jmenuje a bere do slibu (viz § 205 obč. zák.). Že jinak jest náležitost svěření k výchově, jako ostatní zákonné náležitosti zločinu § 132 III. tr. zák. splněna skutečnostmi v napadeném rozsudku zjištěnými, stížnost nepopírá a nevytýká ani formální vadnost skutkových zjištění rozsudku. Je-li tomu tak, byly souzené skutky stěžovatelů právem podřaděny i ustanovení § 132 III., třebaže byl v nich shledán zločin § 131 tr. zák.

Souběh trestních zákonů předpokládá, že jsou ve dvou nebo v několika zákonných ustanoveních vymezeny skutkové podstaty trestných činů tak, že kterékoliv z ustanovení těch zachycuje souzený skutek ve všech jeho složkách právně závažných, takže jest právní význam skutku úplna vyčerpán již jeho podřaděním pod jedno ustanovení. V takovém poměru trestní normy § 131 a § 132 III. tr. zák. nejsou. Podřaděním soulože, k níž došlo mezi otcem a dcerou následkem svodu otce v době, kdy dcera byla v jeho výchově a pod jeho dozorem, pod pojem zprznění krve podle § 131 tr. zák. je arci skutek ten zachycen i s hlediska § 132 III. tr. zák. potud, pokud v něm jde o konání nebo dopuštění smilných činů, tedy znak i zločinu podle § 132 III. tr. zák. Avšak nebyl

by tímto podřaděním zachycen skutek otce i v dalších složkách jednak svodu, jednak výchovy a dozoru. Tyto složky nejsou dány již poměrem souložníků v § 131 tr. zák. předpokládaným o sobě, ano může k souloži mezi ascendenty a descendenty dojít i z jiné příčiny než svodem ascendentu, a protože descendent může být i mimo výchovu a dozor dotčeného ascendentu. Tyto další složky skutku na straně ascendentu (otce) převyšují rozsah skutkové podstaty zločinu zprznění krve podle § 131 tr. zák., opodstatňují náležitosti, které jsou mimo konání (dopuštění) smilného činu stanoveny § 132 III. tr. zák. pro zločin svedení ke smilstvu, a vyžadují — nejsou zachyceny již podřaděním skutku pod ustanovení § 131 tr. zák. — podle zásady, že zločin je tím větší, čím více povinností jím porušeno (§ 43 tr. zák.), — zvláštního právního hodnocení, které se vzhledem k §§ 34 a 44 písm. a) tr. zák. děje současným podřaděním skutku i pod ustanovení § 132 III. tr. zák. Totéž platí, pokud jde o posouzení skutku matky, která svedla vlastní dceru, jsoucí v její výchově, k souloži s otcem.

Čís. 4000.

Krádež součástky železnice spadá pod ustanovení § 175 I b) tr. zák. jen, může-li mít krádež vliv na bezpečnost železničního provozu.

Značkovací hřebíky v pražcích na trati jsou součástkami železnice ve smyslu §§ 85 c), 175 I b) tr. zák.; jich odstranění může mít aspoň nepřímo nepřímý vliv na bezpečnost železničního provozu.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1930, Zm I 86/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 19. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 175 I b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čís. 10 § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že hřebíky, jichž krádeží, kvalifikovanou rozsudkem za zločin podle § 175 I b) tr. zák., byl obžalovaný uznán vinným, nejsou zařízením patřícím k železnici, any neslouží k samotnému provozu, nýbrž jsou jen výpomocnou značkou při určování, zda jest určitý pražec ještě způsobilý pro provoz či nikoli, že tudíž čin obžalovaného přichází vzhledem k ceně hřebíků, zjištěné rozsudkem (14 Kč), v úvahu jen jako přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. Námitce nelze přiznati oprávnění. Třebaže krádež součástky železnice spadá pod ustanovení § 175 I b) tr. zák. jen, může-li mít krádež vliv na bezpečnost železničního provozu (rozh. čís. 2428, 3717 sb. n. s.; viz i rozh. čís. 739, 1366, 2026 téže sbírky), nelze důvodně říci, že skutek obžalovaného byl nesprávným výkladem zákona